

Και αν για μια εβδομάδα δεν υπήρχαν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης; Δεν κυκλοφορούσαν εφημερίδες, οι τηλεοράσεις δείχνανε μαύρο, από τα ραδιόφωνα ακούγονταν παράσιτα και στο internet η εμφάνιση των σελίδων δεν ήταν δυνατή; Αν αφηνόταν η κοινωνία χωρίς πληροφόρηση και ενημέρωση; Ποιος θα διαμόρφωνε τότε άποψη για τους “τζαμπατζήδες” που δεν πληρώνουν διόδια, για τους “περιθωριακούς” που μπαίνουν στο μετρό χωρίς εισιτήριο, για τους μετανάστες απεργούς πείνας που αποτελούν “βόμβες λοιμώξεων”, για τους “βίαιους” κατοίκους της Κερατέας, για τους “τρομοκράτες” που συλλαμβάνονται χωρίς κανένα στοιχείο, αλλά και τους “εκατομμυριούχους” φορτηγατζήδες, τους “υψηλόμισθους” του ΟΣΕ, τους “απατεώνες” δικηγόρους;

ΒΕΒΑΙΑ, τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Η προπαγάνδα και η κατεύθυνση γνώμης δεν σταματούν όταν κλείσεις την τηλεόραση. Η κυρίαρχη ιδεολογία της απομόνωσης, της εξατομίκευσης, του ατομικού συμφέροντος και των κοινωνικών διαχωρισμών έχει απλωθεί παντού και είναι παρούσα σε κάθε σχέση. Αλλά, ήταν πάντα φανερό ότι, από την YENEΔ και την εφημερίδα Εστία ως τα “ανεξάρτητα blogs” του σήμερα, ένα από τα κύρια δεκανίκια του συστήματος και της κυρίαρχης τάξης είναι τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ που διαμορφώνεται όμως σήμερα στην Ελλάδα με την οικονομική κρίση, την προσφυγή της χώρας στο ΔΝΤ και την ολομέτωπη επίθεση του κράτους και των αφεντικών στους εργαζόμενους, η κατάσταση αλλάζει όλο και πιο δραματικά.

Πλέον, η πλειοψηφία των μέσων μαζικής ενημέρωσης δεν αποσιωπά απλά, δε διαστρεβλώνει μόνο, δεν παρουσιάζει απλώς γεγονότα και καταστάσεις από τη μία πλευρά, δε φιλοξενεί στα στούντιο και στις σελίδες της μόνο ανθρώπους υποτακτικούς και υποστηρικτές της κυρίαρχης τάξης. **Πλέον τα ΜΜΕ δεν κάνουν μόνο αυτά: βρίσκονται τόσο ξεκάθαρα απέναντι στην κοινωνία και τους αγώνες της**, που τα σκάνδαλα και οι αποκαλύψεις για τα διαπλεκόμενα συμφέροντα κράτους-κεφαλαίου-ιδιοκτητών ΜΜΕ και μεγαλοδημοσιογράφων δεν αρκούν για να δικαιολογήσουν όλον τον οχέτο που κάθε μέρα παρουσιάζεται σε οθόνες και σελίδες.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ τυχαίο που οι ταγοί της ενημέρωσης εκτοξεύουν τη λάσπη τους προς όλους τους αγωνιζόμενους με πρωτοφανή ένταση. Σε μια περίοδο που σχεδόν όλα τα κοινωνικά κομμάτια θίγονται – από τους απολυμένους, τους επισφαλείς εργαζόμενους μέχρι τους δημόσιους υπαλλήλους και τους ελεύθερους επαγγελματίες

– η τακτική που ακολουθείται από κράτος και Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης είναι ολοφάνερη: οι αγώνες πρέπει να μείνουν αποσπασματικοί και να μη συνδέονται, οι συνεχείς αγώνες πρέπει να εκλείψουν, η αλληλεγγύη μεταξύ αγωνιζομένων να διαρρηχτεί και αν δε γίνει αυτό να μείνει σε ανακοινώσεις και η μία κοινωνική ομάδα να στραφεί εναντίον της άλλης. Το γνωστό παράδειγμα με τους πολίτες που κατηγορούν τους εργαζομένους στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς όταν κάνουν απεργία, γιατί τους εμποδίζουν να πάνε στη δουλειά τους, μοιάζει πλέον πολύ αθώο. **Ο κοινωνικός κανιβαλισμός που ένθερμα υποστηρίζουν όλοι οι Τρεμπορεπεντέρηδες στα κανάλια επιθυμεί να σηκώσει όλο και μεγαλύτερα τείχη ανάμεσα στους κοινωνικά καταπιεσμένους:** εσύ που δεν πληρώνεις εισιτήριο στο λεωφορείο φταις που μειώνεται ο μισθός του οδηγού, εσύ που διεκδικείς ελεύθερους χώρους στη γειτονιά σου εμποδίζεις την οικονομική ανάπτυξη, εσύ που απεργείς και διεκδικείς, κάνεις κακό στους συμπολίτες σου γιατί δεν αφήνεις τη χώρα να πάει μπροστά. Ο κατάλογος του «κοινωνικού αυτοματισμού» γίνεται - για τους ίδιους που τον ενεργοποιούν - ατελείωτος.

ΚΑΘΕ ΑΓΩΝΑΣ πρέπει να στιγματιστεί και να καταδικαστεί. Να κατασταλεί όχι μόνο με τη φυσική βία αλλά και με την ψυχολογική βία: **με την τρομοκρατία των δελτίων ειδήσεων.** Και αν οι μηχανισμοί του κράτους υποδεικνύουν τον εκάστοτε επικίνδυνο στόχο (κοινωνικές ομάδες που προβάλλουν αντίσταση) επιλέγοντας να ορίσουν την επικαιρότητα κατά το δοκούν που τους συμφέρει, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης είναι πάντα πρόθυμα να συνδράμουν και να προσφέρουν αφειδώς και τα βέλη και τα τόξα.

ΑΦΕΙΔΩΣ αλλά όχι αφιλοκερδώς βέβαια, αφού πρέπει να γίνει για άλλη μια φορά ξεκάθαρο ότι στον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο που μαίνεται (άλλοτε με ένταση και άλλοτε με ύφεση), οι κάτοχοι των μέσων μαζικής ενημέρωσης έχουν κάθε λόγο να θέλουν την όλο και πιο άγρια εκμετάλλευση ανθρώπινου δυναμικού και φυσικών πόρων, την όλο και χειρότερη εξαθλίωση των προλετάρων, την όλο και μεγαλύτερη συσσώρευση κερδών μέσα από τις διάφορες επιχειρήσεις τους!

1 *Ενδεικτικά μόνο να αναφέρουμε, αν δεν είναι πλέον κοινό μυστικό, ότι ο Μπόμπολας, ο οποίος έχει στην κατοχή του το Έθνος, την Ημερησία και είναι ο κύριος μέτοχος στο Mega Channel, κατέχει επίσης τη μερίδα του λέοντος στις εταιρείες κατασκευής των ΧΥΤΑ στην Ελλάδα αλλά και στον τομέα της διαχείρισης και επεξεργασίας των απορριμμάτων, που αποδεικνύεται χρυσοφόρος πακτωλός κέρδους*

Η προπαγάνδα των media είναι η υπεραξία της σιωπής μας

Ενάντια στην “πραγματικότητα” των media ή πραγματικότητα του αγώνα και της αλληλεγγύης

Συνέλευση εργαζομένων/ανέργων/φοιτητών στα ΜΜΕ
katalipsiesitea.blogspot.com

Μαζί με αυτούς βέβαια, και οι δημοσιογράφοι, μικροί και μεγάλοι, που διαλέγουν να γίνουν φερέφωνα των συμφερόντων των μεγαλοεπιχειρηματιών και του κράτους.

Η ΑΔΥΣΩΠΗΤΗ επίθεση όμως που δεχόμαστε όλοι από τα αφεντικά και το κράτος, όπως δεν επιτρέπει εφησυχασμό και απάθεια, έτσι δεν αφήνει και περιθώρια για φιλολογικές συζητήσεις και μετριοπαθείς κατηγορίες για την “δημοκρατικότητα της ενημέρωσης” και την “πολυφωνία στα ΜΜΕ”. Ούτε αρκούν οι λίβελλοι και η οργή για τους “γκεμπελίσκους” της ενημέρωσης. Είναι εύκολο να πιστέψεις ότι μέσα από τους τέσσερις τοίχους του σπιτιού, μπορείς να αντισταθείς, ακόμα και να επαναστατήσεις βλέποντας Λαζόπουλο και επιβεβαιώνοντας ότι κάποιοι “τα λένε έξω από τα δόντια”. Η κατασκευή της πραγματικότητας άλλωστε, ο γυάλινος κόσμος των media, χρειάζεται και τα άλλοθι του. Η τηλεοπτική χούντα πρέπει να έχει και τους αντιστεκόμενους ήρωες της, η συντηρητική φυλλάδα τον πονόψυχο λαϊκιστή που συμπονά τον κοσμάκη που γκρινιάζει στις λαϊκές για την ακρίβεια. Και όλα δημιουργούν έτσι “αυτόν τον κόσμο, τον μιντιακά πλασμένο”, όπου δε χωράνε ούτε αγωνιστές, ούτε απεργοί, ούτε μετανάστες, ούτε εξεγέρσεις και τελικά ούτε αντιρρήσεις.

ΑΝ ΑΥΤΟΣ ο “κόσμος των media” μπορεί να κλονιστεί από κάτι, είναι από την ίδια την πραγματικότητα των αγωνιζομένων. Από τις πολλαπλές πραγματικότητες που φτιάχνονται στο δρόμο, στους χώρους δουλειάς, σε συνελεύσεις, σε απεργίες και διαδηλώσεις. Και όση συκοφαντία και αν δέχονται οι κοινωνικές αντιστάσεις, οι κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών, οι έμπρακτες εκφράσεις αλληλεγγύης μεταξύ εργαζομένων, οι προσπάθειες σύνδεσης επιμέρους κινημάτων, άλλο τόσο αυτά τα ίδια έχουν τη δύναμη να αναδείξουν ως περιθωριακούς όλους όσους οδύρονται ολημερίς για τη νομιμότητα και τα όρια των κοινωνικών αγώνων.

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ, παράλληλα με την εκδήλωσή της στους χώρους δουλειάς, στη γειτονιά, στο δρόμο, εκδηλώνεται και στο πεδίο των ιδεών και συμβολισμών, στο πεδίο των οπτικών εντυπώσεων και των σκέψεων. Και σε αυτήν την πάλη, δεν μπορούμε να τους αφήσουμε ελεύθερο το κοινωνικό πεδίο. **Στον πόλεμο της εικόνας και του λόγου, που εκτυλίσσεται από τη μία πλευρά, πρέπει να απαντήσουμε με όλα τα μέσα.** Αδιάκοπα και με επιμονή

να σαμποτάρουμε την ιδεολογία και τα επιχειρήματα της κυριαρχίας: με το λόγο, τις πρακτικές, τη δράση και την αλληλεγγύη. Να βρούμε τους τρόπους να καθορίζουμε εμείς οι ίδιοι το δημόσιο λόγο, για μας.

ΕΜΕΙΣ, ως εργαζόμενοι στα μέσα μαζικής ενημέρωσης αντιλαμβανόμαστε τους χώρους εργασίας μας ως πεδία ταξικού και ιδεολογικού ανταγωνισμού στα οποία παίρνουμε «θέση μάχης» απέναντι στην άσκηση της ηγεμονίας των κυριάρχων τάξεων. Στεκόμαστε απέναντι σε κάθε μεγαλοδημοσιογράφο και διευθυντικό στέλεχος που καθορίζει την επικαιρότητα σε όποιο μέσο και αν δουλεύουμε. Το ίδιο και απέναντι στους «συναδέλφους» μας που τους προσκυνούν. Σε κάθε ευκαιρία παλεύουμε και αναπτύσσουμε αντιστάσεις πάνω στο προϊόν της δουλειάς μας, αναγνωρίζοντας τα όρια της παρέμβασής μας σ’ αυτό ως εργάτες, που πουλάνε την εργατική τους δύναμη στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο καθορίζει και το βαθμό αποξένωσης των εργαζομένων από το προϊόν της εργασίας τους.

Η ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ αναδιάρθρωση που επιχειρείται τον τελευταίο καιρό στα μέσα μαζικής ενημέρωσης με στόχο τους εργαζόμενους, έχει έναν ακόμα σκοπό πέρα από τη διάσωση των κερδών των μεγαλοεπιχειρηματιών του κλάδου. Δεκάδες κλεισίματα, εκατοντάδες απολύσεις, μειώσεις μισθών, εκ περιτροπής εργασία και τελικά πλήρης εργασιακή ανασφάλεια και τρομοκράτηση των εργαζομένων οδηγούν σε ένα μοντέλο “απασχολήσιμου” στα ΜΜΕ ακόμα πιο υπάκουου και πειθήνιου, ακόμα πιο ευάλωτου σε εργοδοτικούς εκβιασμούς, ακόμα πιο έτοιμοι να συκοφαντήσει και να απομονώσει κοινωνικά εργαζόμενους άλλων κλάδων. Στα “μαγαζιά” της ενημέρωσης, η πάλη ενάντια στην επίθεση των αφεντικών, είναι ταυτόχρονα και πάλη ενάντια σε μεγαλοστελέχη, υπηρέτες και ρουφιάνους, πάλη ενάντια στην προπαγάνδα όλου αυτού του συρφετού.

ΣΕ ΑΥΤΗΝ την καθημερινή πάλη ξέρουμε ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Μοιραζόμαστε κοινό αγώνα με τους 300 απεργούς πείνας μετανάστες στην Πατησίων. Τους κατοίκους της Κερατέας που ανυποχώρητα συνεχίζουν τον αγώνα τους. Τους οδηγούς λεωφορείων και τους μηχανικούς του μετρό. Τους καταληψίες γιατρούς και τους αγωνιστές κρατούμενους των φυλακών. Όσους αρνούνται να πληρώσουν στα διόδια και στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Είμαστε δίπλα με όλους όσοι αγωνίζονται.